Dosarul nr. 1ra-589/2019

Curtea Supremă de Justiție

D E C I Z I E

25 iunie 2019 **mun. Chișinău**

Colegiul penal lărgit al Curţii Supreme de Justiţie în componenţa:
Preşedinte – Vladimir Timofti,
Judecători – Anatolie Ţurcan, Nadejda Toma, Elena Cobzac şi Victor Boico,

judecând, fără citarea părţilor, recursul ordinar declarat de avocatul Grozova Liudmila în numele inculpatului, prin care se solicită casarea sentinţei Judecătoriei Chişinău sediul Rîşcani din 20 iunie 2018 şi deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 02 octombrie 2018, în cauza penală în privinţa lui

Voicov Nicolai xxxxx, născut la xxxxx, originar din xxxxx, domiciliat în xxxxx.

Termenul de examinare a cauzei:
Prima instanță: 10.02.2015 - 20.06.2018;
Instanță de apel: 07.08.2018 - 02.10.2018;
Instanță de recurs: 04.02.2019 - 25.06.2019.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentinţa Judecătoriei Chişinău sediul Rîşcani din 20 iunie 2018, Voicov Nicolai a fost recunoscut vinovat şi condamnat în baza:

- art.287 alin.(3) Cod penal, la 4 ani închisoare;
- art.264 alin.(2) Cod penal, la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloacele de transport pe termen de 5 ani.

În baza art.84 alin.(1) Cod penal, prin cumul parţial al pedepselor aplicate i-a fost stabilită pedeapsa definitivă 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani.

2. Pentru a se pronunţa, prima instanţă a constatat în fapt că, Voicov Nicolai la 23 noiembrie 2014, aproximativ la ora 05:00, aflându-se în faţa sediului spitalului „Sfânta Treime” din mun. Chişinău, str. Alecu Russo, din intenţii huliganice, încălcând grosolan ordinea publică şi exprimând o vădită lipsă de respect faţă de societate, acţionând intenţionat, a iniţiat o altercaţie cu Bogaci Marin, în urma căreia l-a agresat fizic şi i-a aplicat o lovitură cu cuţitul în regiunea feţei, provocându-i conform raportului de constatare medico-legală nr.6060 din 28.11.2014, vătămări corporale uşoare.

Tot el, la 17 octombrie 2016, în jurul orelor 19:40-19:50, fără a deţine permis de conducere perfectat pe numele său, fiind privat prin sentinţa Judecătoriei Râşcani, mun. Chişinău din 11 martie 2013, de dreptul de a conduce mijloace de transport, aflându-se în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fapt confirmat

prin procesul-verbal nr.413 din 17.10.2016 privind examinarea medicală de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate şi a naturii ei, potrivit căruia concentraţia vaporilor de alcool în aerul expirat de către acesta constituia 1,04 mg/l, iar concentraţia alcoolului din sângele prelevat de la acesta constituia l,98g/l, a condus autovehiculul de model „Mercedes S 320 L”, cu n/î xxxxx, pe str. Mihai Vitează din mun. Chişinău, din direcţia str. Albişoara spre str. Petricani, astfel încălcând prevederile pct.pct.10 alin.(2) lit. a), 14 lit. a) din Regulamentul circulaţiei rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.357 din 13 mai 2009.

În acelaşi timp, fără să manifeste dexteritate în conducere, care i-ar permite să prevadă situaţiile periculoase şi fără ca să ţină cont de situaţia rutieră, precum şi cea care determină viteza de circulaţie, încălcând astfel prevederile pct.45 alin.(1) lit. a), b) şi d) din Regulament, în apropierea str. Mihai Viteazu, 20, în încercarea de a schimba direcţia de deplasare, a ieşit pe contrasens, încălcând astfel prevederile pct.42 alin.(3) din Regulament, a tamponat frontal automobilul de model „Dacia Sandero”, cu n/î xxxxx, condus regulamentar de către Pascari Dionisie. În urma impactului, pasagerului automobilului de model „Dacia Sandero”, cu n/î xxxxx, Croitoru Anastasia, reieşind din concluziile raportului de expertiză medico-legală nr.3453/D din 05.12.2016, i-a fost cauzată vătămare corporală medie cu dereglarea sănătăţii de lungă durată.

3. ***Avocatul Grozova Liudmila în numele inculpatului*** a contestat cu apel sentinţa solicitând casarea acesteia cu pronunţarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanţă, prin care să fie încetat procesul penal în cauza penală de învinuire a lui Voicov Nicolai în baza art.287 alin.(3) Cod penal, în legătură cu amnistia, în temeiul art.(2) al Legii nr.210 din 29.07.2016, „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova”. A-l recunoaşte vinovat pe Voicov Nicolai de comiterea infracţiunii prevăzute de art.264 alin.(2) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub forma de amendă în mărime de 1 000 unităţi convenţionale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3 ani.

În motivarea cerinţelor sale a invocat că, în cadrul examinării cauzei inculpatul Voicov Nicolai, a depus cerere în formă scrisă, autentică prin care solicită încetarea procesului penal în temeiul Legii nr.210 din 29.07.2016 „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova”, în care a declarat că recunoaşte integral vina în comiterea faptei pentru care este dedus judecăţii, se căieşte sincer de cele comise, iar partea vătămată nu a înaintat careva acţiuni civile la caz şi a susţinut că nu are careva pretenţii faţă de inculpat. Deci reieşind din textul legii menţionate, pentru aplicarea amnistiei faţă de inculpat, este suficient să fie întrunit cel puţin unul din criteriile enumerate în art.57 Cod penal, astfel că judecarea cauzei penale la solicitarea inculpatului în procedura simplificată reglementată de art.364[1] sau art.509 Cod de procedură penală sau în cazul recunoaşterii integrale a vinovăţiei se consideră contribuire activă la descoperirea infracţiunii.

Astfel, inculpatul Voicov Nicolai întruneşte una din cele patru condiţii, adică a recunoscut integral vina în comiterea infracţiunii prevăzute de art.287 alin.(3) Cod penal şi a manifestat acordul scris privind aplicarea amnistiei, astfel că careva restricţii la acest capitol lipsesc. De asemenea, după cum rezultă din materialele

dosarului, inculpatul nu a refuzat să de-a declaraţii la etapa judecării cauzei în prima instanță, recunoscând vina şi menționând despre împrejurările în care a săvârşit faptele.

A mai menţionat apelantul că, cât priveşte criteriul ce ţine de compensarea valorii daunei materiale cauzate, a fost stabilit că în cadrul cercetării judecătoreşti în prima instanţă partea vătămată Bogaci Marin a remarcat faptul că nu are careva pretenţii faţă de inculpatul, totodată la caz nu a fost înaintată acţiune civilă, în vederea recuperării prejudiciului material şi moral cauzat prin infracţiune.

Sintetizând juridic cele expuse supra, în opinia apărării, condiţia privind căinţa activă stipulată la alin.(1) art.1 al Legii nr.210 din 29.07.2016, ,,Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova", este întrunită pe deplin, iar în privința inculpatului sunt aplicabile rigorile art.2 al Legii menționate, de vreme ce infracţiunea comisă se sancţionează cu pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de până la 7 ani.

În ce priveşte pedeapsa aplicată pentru fapta prevăzută de art.264 alin.(2) Cod penal, avocatul a invocat că, aceasta este disproporţionat de aspră din motiv că aplicarea pedepsei închisorii nu a fost argumentată de către instanţa de judecată, în conţinutul sentinţei nefiind indicate careva circumstanţe agravante pentru stabilirea unei astfel de sancţiuni.

Astfel, la stabilirea pedepsei, prima instanţă nu a ţinut cont de faptul că, potrivit art.16 Cod penal, fapta se califică ca fiind mai puţin gravă, că inculpatul nu are antecedente penale, la evidenţa medicului psihiatru şi narcolog nu se află, ca circumstanţe atenuate au fost reţinute: recunoaşterea vinei şi căinţa sinceră, partea vătămată nu are careva pretenţii faţă de inculpat, careva circumstanţe agravante nu au fost stabilite, respectiv reeducarea şi corijarea inculpatului este posibilă fără a fi stabilită pedeapsa închisorii.

La fel, prima instanţă nu a motivat soluţia de individualizare a pedepsei sub aspectul executării acesteia în privinţa inculpatului şi nu a pătruns în esenţa problemei de fapt şi de drept, or, fapta a fost comisa până ce modificările la art.264 alin.(2) Cod penal, au întrat în vigoare, fiind modificată sancţiunea prin Legea nr.207 din 29.07.2016, în vigoare din 07.11.2016.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 02 octombrie 2018, a fost respins ca nefondat apelul, cu menţinerea sentinţei.

4.1. În motivarea soluţiei pronunţate, instanţa de apel a indicat că, argumentele invocate de inculpatul Voicov Nicolai în cererea privind aplicarea amnistiei precum că, recunoaşte vina pe deplin şi se căieşte de cele săvârşite sunt declarative şi prezintă o modalitate de apărare a inculpatului care doreşte să se exonereze de răspunderea penală pentru fapta infracţională comisă, ori, pe parcursul procesului penal atât la urmărirea penală cât şi în prima instanţă inculpatul a recunoscut parţial vinovăţia.

La fel, înainte de a aplica actul de amnistie faţă de inculpat, instanţa urmează să determine dacă acesta a manifestat căinţă activă faţă de fapta infracţională comisă, iar reieşind din prevederile alin.(2) al art.1 din Legea nr.210 din 29.07.2016, ,,Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova" şi art.57 Cod penal, instanţa de apel a conchis că, faptul că inculpatul în cadrul şedinţei instanţei de apel a înaintat cerere prin care recunoaşte vinovăţia integral nu demonstrează căinţa activă a acestuia, or, nu se

încadrează în nici unul din criteriile enumerate la art.57 Cod penal.

Mai mult, cu trimitere la prevederile art.10 alin.(1) lit. d) a Legii nr.210, instanţa de apel a reţinut că, prevederile art.art.1-9 nu se aplică persoanei bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate pentru infracţiunea prevăzută de art.187 alin.(2) lit. a), b), e), f) Cod penal, pentru săvârşirea căreia inculpatul a fost condamnat prin sentinţa Judecătoriei Rîşcani, mun. Chişinău din 19 mai 2006 (f.d.77-79 vol. I).

Mai mult, instanţa a indicat că, contrar argumentelor inculpatului şi apărătorului acestuia, că partea vătămată nu are pretenţii faţă de acesta, potrivit declaraţiilor părţii vătămate date în cadrul şedinţei primei instanţe, a acesta menţionat că are pretenţii faţă de inculpat şi că nu i-a fost recuperat prejudiciul cauzat prin infracţiune. Or, în urma comiterii infracţiunii de către Voicov Nicolai, părții vătămate i-au fost provocate vătămări corporale uşoare, având în vedere că inculpatul i-a aplicat o lovitură cu cuţitul în regiunea feţei.

Totodată, instanţa de apel a indicat că, prima instanţă a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art.101 Cod procedură penală, din punct de vedere al pertinenței, concludenţei, veridicității şi coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Voicov Nicolai în săvârșirea infracţiunilor prevăzute de art.art.287 alin.(3), 264 alin.(2) Cod penal.

Instanța de apel a stabilit că, sentinţa primei instanţe a fost contestată numai în partea stabilirii pedepsei penale, iar ce ţine de încadrarea juridică şi vinovăţie nu a fost atacată.

4.2. La capitolul individualizării pedepsei, instanţa de apel a conchis că, prima instanţă a acordat deplină eficienţă prevederilor art.art.7, 61, 75, 84 alin.(1) Cod penal şi a ţinut cont de graviditatea infracţiunilor comise, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat de nenumărate ori, antecedente penale nu are, la evidența medicului narcolg sau psihiatru nu se află, nu este căsătorit şi nu are copii minori, cazierul judiciar îl caracterizează din punct de vedere negativ, anterior inculpatul a fost condamnat pentru infracţiuni de sustragere deschisă a bunurilor proprietarilor, pentru acte huliganice, refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, iar pedepsele stabilite cu amendă au fost ineficiente şi acesta a comis din nou noi infracţiuni, lipsa circumstanţelor agravante, iar ca circumstanţă atenuantă pentru comiterea infracţiunii prevăzute de art.264 alin.(2) Cod penal, a reţinut recunoaşterea vinovăţiei.

Astfel, prima instanţă a ajuns la concluzia corectă că educarea şi corectarea inculpatului este posibilă cu izolarea acestuia de societate prin stabilirea pedepselor sub formă de închisoare pe ambele capete de învinuire, care este echitabilă şi proporţională infracţiunilor comise şi care îşi va atinge scopul de corectare şi reeducare a inculpatului.

Instanţa de apel a apreciat critic argumentele din apelul apărătorului precum că, pedeapsa aplicată pentru fapta comisă este disproporţionat de aspră din motiv că aplicarea pedepsei închisorii nu a fost argumentată de către instanţa de judecată, în conţinutul sentinţei nefiind indicate careva circumstanţe agravante pentru stabilirea unei astfel de sancţiuni, deoarece anterior în privinţa inculpatului pentru infracţiuni de sustragere deschisă a bunurilor proprietarilor, pentru acte huliganice,

refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, au fost aplicate pedepse cu amendă care au fost ineficiente.

Or, probele administrate denotă că, inculpatul fără careva motive întemeiate, cu agresivitate, în loc public, a comis acte de huliganism. Despre atitudinea inculpatului de respectare a legii şi nerespectarea hotărârilor judecătoreşti confirmă şi acel fapt că, pedeapsa stabilită sentinţa Judecătoriei Rîşcani, mun. Chişinău din 11 martie 2013, sub formă de amendă în sumă de 300 lei, a fost achitată de către inculpat abia la 06 iulie 2017. La stabilirea sancţiunii închisorii instanţa de judecată a ţinut cont şi de comportamentul inculpatului pe parcursul judecării cauzei penale, care în mod intenţionat nu s-a prezentat în şedinţa de judecată, fiind generată de nenumărate ori amânarea examinării cauzei şi aducerea silită a acestuia. Mai mult, din informaţia de la fila dosarului 68-69, volumul II, inculpatul a fost condamnat la închisoare şi pe teritoriul statului Român prin sentinţa din 11 mai 2016.

Astfel, circumstanţele în care a fost comisă infracţiunea, pericolul pentru sănătatea şi securitatea publică pe care îl generează astfel de acte huliganice şi conducerea mijloacelor de transport în stare de ebrietate, comportamentul inculpatului până şi după comiterea infracţiunilor, faptul că anterior a fost condamnat, inclusiv pentru infracţiuni similare, fiindu-i aplicate pedepse diferite, însă a comis noi infracţiuni, inclusiv una similară, în opinia instanţei de apel, denotă că inculpatul prezintă pericol public şi nu a dedus concluziile de rigoare, nu şi-a schimbat atitudinea faţă de valorile ocrotite de legea penală.

5. ***Avocatul Grozova Liudmila în numele inculpatului,*** în temeiul pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar hotărârile adoptate, solicitând casarea acestora cu pronunţarea unei noi hotărâri, prin care să fie încetat procesul penal în cauza penală de învinuire a lui Voicov Nicolai în baza art.287 alin.(3) Cod penal, în legătură cu amnistia, în temeiul art.(2) al Legii nr.210 din 29.07.2016, „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova”.

A-l condamna pe Voicov Nicolai în baza art.264 alin.(2) Cod penal, la amendă în mărime de 1 000 unităţi convenţionale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 3ani.

În motivarea cerinţelor sale a invocat că, în speţă a fost admisă o eroare gravă de fapt, prin respingerea de către instanţa de apel a solicitării aplicării Legii nr.210 din 29.07.2016, „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova”, invocând că inculpatul Voicov Nicolai este condamnat conform art.187 alin.(2)-(5) Cod penal, însă conform sentinţei Judecătoriei Chişinău, sediul Rîşcani din 20 iunie 2018, inculpatul a fost condamnat în baza art.287 alin.(3) Cod penal, care nu este inclus în lista art.10 alin.(1) din Legea menţionată.

La fel, instanţa de apel greşit a invocat faptul că, prin sentinţa Judecătoriei Rîşcani, mun. Chişinău din 19 mai 2006, Voicov Nicolai a fost condamnat în baza art.187 alin.(2) lit. a), b), e), f) Cod penal, deoarece acest act nu are relevanţa pentru aceasta cauza penală, nici la stabilirea pedepsei şi nici la aplicarea Legii nr.210 din 29.07.2016, „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova”.

Voicov Nicolai în cadrul şedinţei instanţei de apel a solicitat încetarea procesului penal din motivul intervenirii actului amnistiei, deoarece atât prima instanţă cât şi instanţa de apel au constatat că, în urma cercetării judecătoreşti vinovăţia inculpatului în săvârşirea infracţiunii incriminate a fost confirmată, respectiv acesta întruneşte criteriile stabilite la art.1 al Legii nr.210 şi nu cade sub incidenţa art.10 al acestei legi.

Mai mult, infracţiunea prevăzută de art.287 alin.(3) Cod penal, a fost săvârşită la data de 23 noiembrie 2014, adică până la adoptarea Legii nr.210, iar careva impedimente la aplicare în privinţa inculpatului a acestei legi, indicate în art.10, nu au fost constatate.

Inculpatul a manifestat căinţă activă faţă de fapta infracţională comisă prin depunerea cererii în care a recunoscut vinovăţia integral, prin ce a demonstrat căinţa activă, întrunind astfel, una din cele patru condiţii de aplicare a amnistiei, deci careva restricţii la acest capitol lipsesc.

De asemenea, menţionează recurentul că, după cum rezultă din materialele dosarului, inculpatul Voicov Nicolai nu a refuzat să de-a declaraţii la etapa judecării cauzei în instanţa de fond, recunoscând faptele incriminate, menţionând despre împrejurările în care au fost comise infracţiunile.

Cât priveşte criteriul ce ţine de compensarea valorii daunei materiale cauzate, a fost stabilit că în cadrul cercetării judecătoreşti în prima instanţă partea vătămată Bogaci Marin a remarcat faptul că nu are careva pretenţii faţă de inculpatul, totodată la caz nu a fost înaintată acţiune civilă, în vederea recuperării prejudiciului material şi moral cauzat prin infracţiune.

Astfel, consideră avocatul că, pentru a nu leza dreptul inculpatului la un proces echitabil, în speţă sunt întrunite prevederile Legii nr.210, or, în cazul neaplicării normei respective, acestuia i s-ar încălca dreptul la respectarea drepturilor, libertăţilor şi demnităţii umane, consfinţit în calitate de principiu la art.10 Cod de procedură penală.

În ce priveşte pedeapsa aplicată pentru fapta prevăzută de art.264 alin.(2) Cod penal, avocatul a invocat că, aceasta este disproporţionat de aspră din motiv că aplicarea pedepsei închisorii nu a fost argumentată de către instanţa de judecată, în conţinutul sentinţei nefiind indicate careva circumstanţe agravante pentru stabilirea unei astfel de sancţiuni.

Astfel, la stabilirea pedepsei, prima instanţă nu a ţinut cont de faptul că, potrivit art.16 Cod penal, fapta se califică ca fiind mai puţin gravă, că inculpatul nu are antecedente penale, la evidenţa medicului psihiatru şi narcolog nu se află, ca circumstanţe atenuate au fost reţinute: recunoaşterea vinei şi căinţa sinceră, partea vătămată nu are careva pretenţii faţă de inculpat, careva circumstanţe agravante nu au fost stabilite, respectiv reeducarea şi corijarea inculpatului este posibilă fără a fi stabilită pedeapsa închisorii.

La fel, prima instanţă nu a motivat soluţia de individualizare a pedepsei sub aspectul executării acesteia în privinţa inculpatului şi nu a pătruns în esenţa problemei de fapt şi de drept, or, fapta a fost comisa până ce modificările la art.264 alin.(2) Cod penal, au întrat în vigoare, fiind modificată sancţiunea prin Legea nr.207 din 29.07.2016, în vigoare din 07.11.2016.

6. Asupra recursului declarat a prezentat referinţă procurorul, care s-a pronunţat pentru inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat, deoarece

inculpatul în cadrul urmăririi penale nu şi-a recunoscut vina, iar alegaţiile avocatului contravin prevederilor art.10 alin.(1) al Legii nr.210 din 29.07.2016, „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova”.

7. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului şi în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Potrivit art.434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În conformitate cu prevederile art.435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să-l respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat atunci când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieşind din conţinutul recursului declarat, Colegiul penal constată că titularul acestuia invocă temeiul pentru recurs pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, potrivit căruia hotărârile instanţei de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanţele de fond şi de apel când instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în apel şi hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia, motivarea soluţiei contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar.

La fel, din textul recursului se evidenţiază că avocatul critică decizia instanţelor de fond la capitolul individualizării pedepsei, temeiul care este prevăzut de pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală.

Raportând materialele dosarului la criticele recurentului, Colegiul penal lărgit conchide că temeiurile semnalate nu sunt prezente la caz, iar pentru a statua astfel s-a rezultat din raţionamentele ce urmează.

În primul rând, cu privire la solicitarea avocatului privind încetarea procesului penal în cauza penală de învinuire a lui Voicov Nicolai în baza art.287 alin.(3) Cod penal, în legătură cu amnistia, în temeiul art.(2) al Legii nr.210 din 29.07.2016, „Privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenţei Republicii Moldova”, Colegiul penal reţine că, argumentele formulate în acest sens nu şi-au găsit confirmare.

Astfel, potrivit art.1 alin.(1), (2) al legii menţionate, prezenta lege se aplică condiţionat şi exclusiv persoanelor bănuite, învinuite şi inculpate care manifestă căinţă activă în cadrul procesului penal şi celor condamnate care sunt caracterizate pozitiv pe parcursul executării pedepsei, perioadei de probaţiune sau termenului de probă şi sunt evaluate psihologic ca prezentând risc de recidivă mediu sau redus, dacă aceste persoane cad sub incidenţa prevederilor art.2–9, 11 şi 12.

Căinţa activă a persoanei se determină în conformitate cu criteriile stabilite la art.57 din Codul penal nr.985-XV din 18 aprilie 2002, fără a ţine cont de criteriul gravităţii faptei comise.

Articolul 57 alin.(1) Cod penal, prevede că, persoana care pentru prima oară a săvârșit o infracţiune uşoară sau mai puţin gravă poate fi liberată de răspundere penală dacă ea, după săvârșirea infracţiunii, s-a autodenunţat de bună voie, a

contribuit activ la descoperirea acesteia, a compensat valoarea daunei materiale cauzate sau, în alt mod, a reparat prejudiciul pricinuit de infracţiune.

Instanţa de recurs este în drept să aplice amnistierea inculpatului, prin casarea hotărârilor adoptate de către instanţele de fond şi pronunţarea unei soluţii de încetare a procesului penal, dacă la recursul ordinar este anexat acordul scris al inculpatului şi sunt prezentate probe că partea vătămată nu are anumite pretenţii pecuniare faţă de primul. Semnăturile de pe cererile prezentate trebuie să fie legalizate în modul prevăzut de legislaţia în vigoare.

Astfel, la materialele cauzei nu au fost prezentate probe că inculpatul a recuperat prejudiciul material cauzat părţii vătămate, deci Voicov Nicolai nu întrunește condiţii privind aplicarea în privinţa sa a Legii nr.210 din 29 iulie 2016 „Privind amnistia, în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova”.

În acest sens, Colegiul penal lărgit respinge argumentul avocatului că, în cadrul cercetării judecătoreşti în prima instanţă partea vătămată Bogaci Marin a remarcat faptul că nu are careva pretenţii faţă de inculpatul, totodată la caz nu a fost înaintată acţiune civilă, în vederea recuperării prejudiciului material şi moral cauzat prin infracţiune, deoarece potrivit procesului-verbal de audiere a părţii vătămate Bogaci Mihail, în prima instanţă, acesta a indicat că are pretenţii materiale faţă de inculpat deoarece a fost internat în spital (f.d.125 vol. I).

În al doilea rând, referitor la temeiul de casare prevăzut de pct.10) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit ţine să menţioneze că, prin criterii generale de individualizare a pedepsei se înţeleg cerinţele (regulile) stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanţa de judecată la aplicarea fiecărei pedepse, pentru fiecare persoană vinovată în parte.

Legea penală acordă instanţei de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării răspunderii penale şi a pedepsei penale, ţinând cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracţiunii săvârşite, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care agravează sau atenuează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

Astfel, Colegiul penal reţine, că persoanei declarate vinovate, trebuie să i se aplice o pedeapsă echitabilă, în limitele sancţiunii articolului în baza căruia persoana se declară vinovată.

Conform prevederilor art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului, şi respectiv la rândul său are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea ultimului, cât şi a altor persoane.

Totodată, conform prevederilor art.75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a Codului penal în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a acestuia. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei, care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

În acest context, Colegiul penal lărgit consideră, că la aplicarea pedepsei inculpatului pentru infracţiunea săvârşită, prevăzută de art.264 alin.(2) Cod penal, instanţele de fond au acordat deplină eficienţă prevederilor art.art.61, 75 Cod penal, totodată ţinând cont şi de gravitatea infracţiunii săvârşite, de personalitatea inculpatului, care anterior a fost judecat de nenumărate ori, antecedente penale nu are, la evidența medicului narcolg sau psihiatru nu se află, nu este căsătorit şi nu are copii minori, cazierul judiciar îl caracterizează din punct de vedere negativ, anterior inculpatul a fost condamnat pentru infracţiuni de sustragere deschisă a bunurilor proprietarilor, pentru acte huliganice, refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, iar pedepsele stabilite cu amendă au fost ineficiente şi acesta a comis din nou noi infracţiuni, lipsa circumstanţelor agravante, iar ca circumstanţă atenuantă a fost reţinută recunoaşterea vinovăţiei.

Colegiul penal lărgit remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricţii ale drepturilor lui, proporţionale cu gravitatea infracţiunii săvârşite şi este suficientă pentru restabilirea echităţii sociale, adică a drepturilor şi intereselor statului şi întregii societăţi, perturbate prin infracţiune.

De asemenea, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât de către condamnat, precum şi de alte persoane.

O pedeapsă prea blândă nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni de către făptuitor şi alte persoane.

Cu referire la alegaţiile recurentului că, pedeapsa aplicată pentru fapta prevăzută de art.264 alin.(2) Cod penal, este disproporţionat de aspră din motiv că aplicarea pedepsei închisorii nu a fost argumentată de către instanţa de judecată, în conţinutul sentinţei nefiind indicate careva circumstanţe agravante pentru stabilirea unei astfel de sancţiuni, Colegiul penal lărgit ţine să menţioneze, că instanţa de apel a indicat că, anterior în privinţa inculpatului pentru infracţiuni de sustragere deschisă a bunurilor proprietarilor, pentru acte huliganice, refuzul conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscopică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate şi a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, au fost aplicate pedepse cu amendă care au fost ineficiente.

Astfel, pedeapsa stabilită de prima instanță pentru săvârşirea infracţiunii prevăzute de art.264 alin.(2) Cod penal, de 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 5 ani şi menţinută de instanţa de apel corespunde prevederilor art.art.61, 75 Cod penal.

Referitor la temeiurile de casare, invocate de către recurent în recursul său, prevăzute la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, că instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în apel şi motivarea soluţiei contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, Colegiul penal lărgit ţine să menţioneze că, recurentul nu a indicat concret care sunt motivele invocate în apel asupra cărora instanţa nu s-a pronunţat şi care motivare a soluţiei contrazice dispozitivul hotărârii sau este expus neclar, or, poziția instanței de recurs de a

suplini din oficiu recursul recurentului prin constatări subiective constituie o derogare de la principiul contradictorialităţii în condiţiile egalităţii armelor.

În acest context se menţioneze că, instanţa de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al apărării cu circumstanţe în fapt şi în drept, care l-ar justifica.

Conform art.24 alin.(2) Cod de procedură penală, instanţa judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În contextul celor expuse, Colegiul penal lărgit opinează că argumentele punctate în cererea de recurs nu sunt incidente cauzei deferite judecății, iar instanța de apel şi-a motivat just soluţia adoptată, fapt ce determină incontestabil concluzia că recursul ordinar este neîntemeiat.

Prin urmare, recursul de pe rol fiind neîntemeiat, urmează a fi respins ca inadmisibil, cu menţinerea hotărârii atacate.

8. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Grozova Liudmila în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chişinău din 02 octombrie 2018, în cauza penală în privința lui *Voicov Nicolai xxxxx*, cu menţinerea hotărârii contestate.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunţată la 19 iulie 2019.

Preşedinte	Vladimir Timofti
Judecători	Anatolie Ţurcan
	Nadejda Toma
	Elena Cobzac
	Victor Boico